

Forord til 2. udgave

Det er med glæde, jeg efterkommer en opfordring til at skrive et forord til anden udgave af "Syner bag Forhængen".

Forfatteren H.A. Baker er en af mine gode venner, som jeg har kendt siden min ankomst til Kina i 1928. En mere dygtig og nidkær missionær end broder Baker har jeg aldrig mødt. Trods forskelligt syn på enkelte ting havde vi det bedste samarbejde. Når man var vidne til hans liv og hans bønsliv med Gud og så de velsignede frugter af hans arbejde, måtte man blive inspireret. Det var altid festdage, når broder Baker efter indbydelse kom og deltog i bibelundervisningen af de unge.

"Visions beyond the Veil" (Syner bag forhængen) blev til, da han og hans trofaste hustru havde børnehjemmet "Adullam" i Yunnan provinsen, hvor de tog sig af fattige, hjemløse tiggerbørn fra gaden og gav dem et hjem. Gud ærede deres arbejde og besvarede deres bønner ved en forunderlig åndsudgydelse, hvor børnene så Himlens herlighed.

Mr. Baker skriver selv i bogen: "Hvordan beretningen om disse ting vil virke på andre, ved jeg ikke, men vi her i "Adullam" har lært at stå mere fast i troen end før og tro på, at Himlen og Guds rige - og helvede og djævelens rige - er realiteter."

Til slut et ord fra 2.Pet. 1,19: "Så meget mere fast står profeternes tale for os, og den gør I ret i at være opmærksomme på som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter."

Axel Jensen

Forord til 3. udgave

Forfatteren til "Syner bag Forhængen", missionær H.A. Baker, gik hjem til Herren i november 1971, 90 år gammel. Til det sidste virkede han i evangeliets tjeneste. Den sidste dag var han ude med traktater og blade. Da han kom hjem, satte han sig i en stol, hvorfra han ikke kom til at rejse sig igen. Man fandt ham bevidstløs om aftenen, og tidligt om morgenen drog han sit sidste suk.

Broder Baker var den missionær, der som den sidste forlod SydYunnan, da kommunisterne holdt deres indtog. Han var da i 70'erne, men kunne ikke tænke sig at give op. Han og hans hustru fortsatte arbejdet på Formosa, og i den høje alder måtte han lære sig et nyt sprog.

Skønt lille og spinkel af vækst var han en kæmpe blandt Guds riges arbejdere, og her skal siges et: "Ære være missionær Bakers minde."

Der foreligger flere bøger fra Mr. Bakers hånd. En af de mest kendte, der udover til dansk er oversat til 6 andre sprog, er nærværende bog "Syner bag Forhængen", der hermed er udkommet i 3. oplag under titlen "Hængen", og udgivet af bogforlaget Nyt Lys, Randers. Den anbefales herved til læsernes velvilje med håb om, at disse beretninger må bringe velsignelse med sig, som det er sket med de foregående oplag.

E. Juul

Forord til 4. udgave

På opfordring genoptrykker vi H.A.Bakers gribende beretning, i nutidigt format og sprog! Vi ønsker, mange vil få glæde og velsignelse af at læse bogen.

Lychnos Publishing

Forord ved H.A.Bakers barnebarn

Jeg kan ikke huske noget tidspunkt, hvor jeg ikke kendte til Gud, engle og dæmoner, Himlen og helvede, til dom og det liv, der skal komme. Jeg har aldrig kunnet forestille mig et liv uden Jesus. Jeg har aldrig skullet overbevises om det overnaturlige, eller at der skulle være mere ved livet end det, der findes her på jorden. Jeg blev simpelthen introduceret til det åndelige liv ved at blive født ind i en missionærfamilie fra pinsekirken i byen Kunming, Kina, hvor begivenhederne fra denne bog finder sted.

Min far og mor blev også begge to født i Kina. De vendte tilbage efter 2. verdenskrig for at grundlægge en bibelskole i Kunming, hvor min far havde tilbragt sine barndomsår. Han var der, fordi min bedstefar, en generation tidligere, havde besluttet at adlyde det store hverv og rejsen til verdens ende for at fortælle de gode nyheder om Jesus.

Min bedstefar, der var kendt som H.A. Baker, valgte den fjerneste ende af Sydvestkina som sin missionsmark. Han var overgivet og holdt ud i årevis, selvom han kun så så lidt frugt, at han næsten gav op. Men Helligånden kom ind i hans liv med kraft, og han fortsatte ind i Kina, og så med egne øjne en af de mest vidunderlige udgydelser af Helligånden, som er beskrevet i hele kirkens historie.

For mig var det naturligt. Hvis Biblen var sand, hvorfor skulle Gud så ikke bekræfte sit Ord gennem sådanne visioner, åbenbaringer og åndelige gaver? Hvorfor skulle vi ikke erfare Guds realitet, hvis vi søger ham i henhold til Ordet? Hvorfor skulle Guds overnaturlige ting ikke blive mere og mere normale, efterhånden som vi bliver draget nærmere til ham?

Jeg hørte mere om disse ting, hver gang jeg var sammen med min bedstefar. Jeg husker ham først i Hong Kong, efter at vi alle var tvunget til at forlade Kina kort efter revolutionen i 1949. Jeg sad på hans knæ, og han ville hælde sine minder ind i mig - nye historier hver gang - om engle og dæmoner, mirakler, møder med Guds kraft, påfyldning af Helligånden, vinde de fortabte, tjene Herren. Hvilken normal måde at leve på!

Senere flyttede vi, og mange andre Kinamissionær-familier, til Taiwan. Selvfølgelig blev min bedstefar også der draget mod en minoritetsgruppe, lærte en ny og vanskelig kinesisk dialekt og fortsatte sin livslange vane med at nå fortabte får, hvor end de fandtes. Han og min bedstemor levede simpelt ligesom kineserne. Han appellerede

ikke efter støtte. Han gav det væk, han ikke behøvede. Han opnåede kærlighed og respekt fra missionærer fra hele Taiwan, selv fra dem hvis metoder var meget anderledes end hans. Jeg glemte aldrig et øjeblik det vidnesbyrd.

Min bedstefars tjeneste repræsenterede en blanding af Ord og Ånd, som har båret min tro alle disse år. Han lod aldrig mirakler og manifestationer aflede ham fra undervisningen i Biblen, ej heller lod han sin trofasthed mod Ordet blive en hindring for at få den virkelighed, der er vidnet om i Ordet. Han var omhyggelig. Han undersøgte Skriften for at bekræfte det, han hørte og så, og han fandt den levende Gud i disse skrifter. Jeg forstod ham. Han formede mit liv. Han skræmte mig også. I lang tid troede jeg aldrig, at jeg på nogen måde ville kunne have en tjeneste som hans. Det var vidunderligt, men et sådan arbejde var for usædvanlige hellige, og ikke almindelige mennesker som mig. Men gennem årene blev minderne om "Synerne bag Forhænget" ved med at være brændstof til sulten efter vækkelse i mit hjerte, indtil jeg ikke længere kunne være 'ordinær'.

At leve i vækkelse rundt om Jesu trone, begejstret over ham og alt, hvad der har med ham at gøre, er blevet den eneste tiltrækkende måde at leve på for mig.

Min kone, Heidi, og jeg er nu i Afrika, hvor vi arbejder blandt de mest fattige mennesker, der findes. Vi modtager forældreløse og efterladte børn og leder efter fortabte får alle vegne. Og Jesus åbenbarer sig igen for 'de mindste af disse', præcis som han gjorde i Kunming, Kina, i min bedstefars hjem for forældreløse. Den udgyldelse var ikke forgæves. Det var ikke bare til gavn for nogle få isolerede mennesker i et fjerntliggende land. Historien har opflammet hjerter blandt åndeligt sultne udover jorden i to, og nu tre generationer, og det fortsætter i dag i dem, der vil have ham for øje og 'blive som børn'.

Min bedstefar så, blandt sine forældreløse tiggere, hvordan Helligånden i nåde kunne bringe Himlens glæde ind i selv det mest elendige hjerte. Han så Jesu hjerte som kan og vil tørre hver en tåre i øjet på dem, han redder ud af satans hånd. Og hvis han kan forvandle uvidende, elendige og glemte forældreløse i fjerntliggende Kina til monumenter på sin nåde - og til søjler i sin kirke, så kan han også frelse os på enhver måde. Han er god, og vi vil elske ham for evigt!

Rolland E. Baker

Africa, april 2000

Indledning

De børn og unge mennesker, der oplevede udgydelsen af Helligånden - samt de syner og åbenbaringer, der er omtalt i denne bog, opholdt sig alle på “Adullam”, missions-rednings-hjemmet i Yunnanfu, Yunnan Provinsen Kina.

Størstedelen af børnene havde før været tiggere i byens gader. Nogle af dem var børn, der enten havde mistet den ene eller begge forældre og af den grund var blevet bragt til hjemmet. Der var også nogle, der var løbet bort fra deres hjem i den fjernereliggende del af provinsen eller fra tilstødende provinser.

Men hvor de end kom fra, disse børn, der fortrinsvis var i alderen fra 6-18 år, så havde de det tilfælles, at de alle, da de kom til os, var uden moralske begreber og uden forudgående undervisning af nogen art. Tiggeri og tyveri hørte hos dem til dagens orden. Moralen blandt dem var, som man kan vente det blandt tiggerbander i et gudløst land.

Biblen læses omhyggeligt og dagligt i Adullam-hjemmet, og evangeliet forkyndes. Når børnene kom til hjemmet, modtog de undervisning, og før Helligåndens udgydelse var flere af dem uden tvivl omvendt, mens mange af dem havde et godt kendskab til Biblens hovedsandsheder.

Alle, som modtog Helligånden, kendte nok til at tro på én sand Gud og stole på Jesu blod til frelse. De bad også om Helligåndens fylde. De søgte Kristus.

Vi så ingen tilfælde, hvor de søgte syner og åbenbaringer, men idet de enfoldigt og helhjertet bad og priste Herren Jesus, fik de fra dag til dag både syner og åbenbaringer. Han alene søgte de, og han alene åbenbarede sig for dem i de bevægende uger, hvor Ånden faldt.

Alle uden undtagelse fik del i Herrens vidunderlige besøg. Fra den ældste til den yngste. De først ankomne og de sidste. De bedste og de værste. Alle sad de bænket ved deres fælles Fars bord og fik del i hans himmelske rigdomme.

Denne udgydelse af "løftets Ånd" var tydeligvis en kærlighedsgave givet af nåde og ikke på grund af gerninger eller personlige fortrin. Det var ikke noget, som blev 'arbejdet op', men det var noget som 'kom ned'. Det var ikke et resultat af karakterens opbyggelse nedefra. Det var Guds velsignelse, der kom ned ovenfra.

Overnaturlige oplevelser

Adullam-børnenes oplevelser, som beskrives her, kan ikke forklares på naturlig måde, fordi:

1. Enhver mulighed, for at disse undere kunne være et produkt af børnenes naturlige sindstilstand, er udelukket. Sådanne uudviklede, åndeligt uoplyste, uopfindsomme børn som disse, kunne ikke af sig selv have fundet på disse ting.
2. De åndelige oplevelser, syner og åbenbaringer kunne ikke være frembragt i underbevidstheden. Mange af børnene var for unge, for uvidende eller for nylig kommet fri af hedenskab til at vide, hvad Bibelen lærer om disse ting.
3. Oplevelserne kan ikke forklares psykologisk eller

som en åndelig påvirkning fra andre. Vi havde aldrig selv set lignende syner, aldrig været til møder, hvor der var sket lignende ting. Vi havde heller ikke læst eller hørt om syner, som dem, der blev givet disse børn. Oplevelserne var nye for os alle.

4. Børnene kunne ikke have fået disse ting fra hinanden. Når Guds kraft faldt i vor midte, blev mange børn samtidig fyldt med Helligånden. Nogle, som opholdt sig i forskellige rum, havde tit det samme syn på samme tid. Der var ingen mulighed for, at den ene kunne sammenligne sig med den anden.

5. Synernes fuldstændige harmoni, også i små detaljer, overgår enhver naturlig forklaring. Selv de mest uvidende børn, der ellers lod sig bringe ud af ligevægt ved at få stillet spørgsmål, såvel enkeltvis som gruppevis, gav os klare og velformulerede svar angående en mængde detaljer, som kun øjenvidner kan give dem.

6. Disse oplevelser kan hverken forklares som en åndelig ophidselse, en nervøs disposition, eller nogen form for selvgjort tilstand. Denne udgydelse af Helligånden kom over normale børn i normal sindstilstand, fri for alle de 'tilstande' vi lige har omtalt.

Syner og åbenbaringer i den sande kirke

Overnaturlige syner og åbenbaringer er den klippegrund, hvorpå menigheden fra begyndelsen blev opbygget, og som den står på. Hele Biblen - både Det gamle Testamente og Det Nye Testamente, er overnaturlig åbenbaring fra Gud.

I Det gamle Testamente åbenbarer Gud sin vilje for mennesker gennem profeterne ved direkte inspiration,

hvor profetens tanke ikke havde nogen andel. Herren viste sig for mennesker og talte til dem med hørlig stemme. Han talte også således til Moses (1.Mos. 33,11).

I Det Gamle Testamente åbenbarede Gud sig i drømme, i syner og på forskellige måder ved overnaturlig åbenbaring. Engle bragte bud til mennesker og tog som Guds udsendinge aktiv del i hans genløsnings planer på jorden.

Det Nye Testamente gør ligeledes krav på at være en overnaturlig åbenbaring. Paulus sagde om det evangelium, han prædikede: *“Jeg har heller ikke modtaget eller lært det af et menneske, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus”* (Gal. 1,12).

Hvis der ikke var sådant et værk af Helligånden, og hvis der ikke var syner og åbenbaringer som dem, der blev givet i Adullam, ville der ikke være nogen kristendom i det hele taget. Den sande menighed, der begyndte på denne måde, eksisterer i dag netop på grund af de samme overnaturlige begivenheder. Menigheden blev født og opfostret til et liv fuldt af undere. Da Herodes ville ødelægge Jesusbarnet, blev de vise mænd advaret af Gud i en drøm (Matt. 2,12). En engel viste sig for Josef i en drøm (Matt. 2,13). En makedonsk mand viste sig for Paulus i et syn (Ap.G. 16,8-10). *“Herren sagde til Paulus i et syn om natten...”* (Ap.G. 18,9). *“Og det skete, da jeg igen var kommet til Jerusalem og bad i templet, at jeg faldt i henrykkelse...”* (Ap.G. 22,17).

Peter gik op på taget for at bede, og han faldt i henrykkelse. Der kom en røst til ham. Han både så synet og hørte røsten (Ap.G. 10,13-15). En engel viste sig for Kornelius i et syn midt om dagen. Hele åbenbaringsbogen blev givet til Johannes på overnaturlig måde. Han blev henrykket i Ånden på Herrens dag (Åb. 1,9-11).

Det blev en rekord af syner, givet af Ånden gennem engletjeneste. Paulus oplevede at blive borttrykket til den tredje himmel enten i et syn eller udenfor legemet (2.Kor. 12,1-3), akkurat som vore Adullam-børn. Han havde en sådan overflod af guddommelige oplevelser, at Herren måtte sende ham en torn i kødet for at holde ham i ydmyghed.

Engle havde ligeledes en stor plads ved dannelsen af den første menighed. De første disciple blev ofte beskyttet og vejledt af engle, og på denne måde blev de befriet fra overhængende fare fra jordiske magter. En engel talte til Filip og førte ham til Gaza (Ap.G. 8,26). En Herrens engel stod foran Paulus og sagde: "Frygt ikke! Du skal blive stillet for kejseren" (Ap.G. 27,23-24). Cornelius og hele hans hus, hans venner og familie, blev ledt ind på frelsens vej og til dåb i Helligånden ved engles mellemkomst (Ap.G. 10,3). Englen viste sig for ham i strålende klæder, talte med ham og bød ham sende bud efter Paulus, hvorpå han forsvandt. Det var en engel, der kom til Peter i fængslet og løste hans lænker. Englen talte til ham, slog ham i siden for at vække ham, bød ham tage klæder og sko på, åbnede fængselsdøren og den lukkede port og førte Peter ud på gaden (Ap.G. 12,7-8).

Den største af alle overnaturlige begivenheder i den første kirke var Helligånden, som kom til menigheden, akkurat lige som Herren havde lovet, det skulle ske efter sin himmelfart. Den første menighed læste ikke bønner, de sagde heller ikke deres bønner, men den første menighed bad til Gud af hjertet, og Gud gav direkte og overnaturligt svar på hjerternes råb (Ap.G. 4,31).

Da disciplene var i fare, kom de sammen og bad til Gud. Det var ikke en formel bøn, ikke en krybende, overfladisk, omhyggelig formet bøn i menneskers øre. De bad

alle samtidig. Enhver råbte til Gud med høj røst. Det var et specielt bedemøde for en bestemt sag.

Da Gud svarede, vidste enhver af dem, at han havde svaret. Helligånden rystede stedet, hvor de var forsamlet, og de blev alle fyldt af Helligånden med en mægtig, overmenneskelig kraft. Derpå gik de ud og spredte evangeliets ild - ansigt til ansigt med døden.

Den første menighed troede på en levende Gud. Gennem Helligånden havde de Kristus i deres midte. Han virkede i dem og gennem dem på overnaturlig vis med Åndens gaver. *“Det, som Ånden åbenbarer, får hver enkelt til fælles gavn. Én får gennem Ånden den gave at meddele visdom, en anden kan ved den samme ånd meddele kundskab. Én får tro ved den samme ånd, en anden nådegaver til at helbrede ved den ene og samme ånd, og igen en anden får kraft til at gøre mægtige gerninger. Én får den gave at tale profetisk, en anden evnen til at bedømme ånder; én får forskellige slags tungetale, en anden evnen til at tolke tungetale. Alt dette virker den ene og samme ånd, der deler ud til hver enkelt, som den selv vil”* (1.Kor. 12,7-11).

Hvor er den levende Gud, der bragte vore fædre op fra Ægypten med en mægtig hånd - for øjnene af hedningerne? Hvor er vor Gud, der straks svarede med en røst, som mennesker kunne høre - ja hvis stemme rystede hele jorden? Hvad er der blevet af den Gud, der lige fra jordens skabelse sendte sine engle med bud til folk?

Hvad er der blevet af englene?

Og Biblens Kristus? Hvor er han? Har de taget vor Herre bort, så vi ikke kan finde stedet, hvor de har lagt ham?

Hvad er der blevet af hans løfte? Kristus sagde, at hvis

han gik bort, ville det være det bedste for hans folk, for så ville Gud være med dem mere end nogensinde før. Hans løfte lød: *“Men jeg siger jer sandheden: Det er det bedste for jer, at jeg går bort. For går jeg ikke bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men når jeg går herfra, vil jeg sende ham til jer”* (Joh. 16,7).

“Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør” (Joh. 14,12).

Hvis der nogensinde var en levende Gud? Hvis der nogensinde var engle? Hvis der nogensinde var en undergørende Kristus? Hvis Helligånden nogensinde kom til jord? Hvis Biblen er en overnaturlig åbenbaring af Gud, så er også de henrykkelser, syner og Helligåndens gerninger, som vi blev vidner til i Adullam, overnaturlige besøg af Gud, sådan som vi har lov til at forvente det.

Sådanne henrykkelser, syner, åbenbaringer og overnaturlige foreteelser er normale oplevelser i en overnaturlig grundlagt, overnaturlig fyldt og overnaturlig ledet menighed. Den eneste sande menighed som Biblen taler til eller fortæller noget om.